

Պարույր Սևակ

Վառարանի առաջ

Իսկ քարածուխը...

Երբ նա վառվում է

Ձմեռվա ցրտին,

Հին վառարանում,

Եվ ձյունն է դրսում կրկնում ինքն իրեն,-

Լինում է այնպես,

Որ՝ մեկ էլ տեսար՝

Մոսափն են լսում ա՛յն անտառների,

Որոնք բյուրիազար տարիներ հետո

Այս քարածուխին պիտի վերածվեն.

Եվ գազանների ոռնոցն են լսում

Այդ անտառների անեզրության մեջ.

Եվ ձայնը նաև

Իմ նախա-նախա-նախապապերի,

Որ որս են անում այդ անտառներում,

Որ մերկանդամ են

Եվ ունեն դեռ պոչ,

Բայց անկարող են այլևս ապրել

Լռին խավարում կույր անձավների,

Ինչքան էլ դրանք թվան ապահով:

Ու հասկանում են,

Որ սերվել եմ ես

Դե՛ն այն ժամանակ, հե՛նց այն ժամանակ...

15.XII.1959թ.

Երևան